

По-късно млъкнаха и дветъ.

И сякаш въ внезапно зацарувалата тишина продължаваха да биятъ още много други непознати на хората камбани, меднитъ четливи удари на които игриво прелитаха надъ селото като ято завърнали се диви гълъби.

Отъ това ковачътъ левентъ съ стъкленитъ очи и желъзни мишци отведнажъ се обърна на дете. Той плачеше съ гласъ, като че въ неговата размекчена душа бѣ набрана скръбъта и сълзитъ на всички опечалени. Ето на какво бѣше способенъ той и, ако бѣха го зърнали хората сега, несъмнено биха го обикнали повече. . .

Опѣлото — една обикновена кола безъ ритли и свещеника, две-три жени съ черни забрадки и десетина мъже — бавно преминаха другия сокакъ.

Клепалото вече само се обади и погребалниятъ му звънъ, като широка морава лента, обви полегалата замръзнала мрачина, по него последваха не-сдържани писъци, които постепенно се преливаха въ женска поплака.

— Какъ стгна, че така скоро, — подзе ковачътъ презъ сълзи.

— Кое ?

— Съ Любена. . . вечерта пихме. . . пѣкъ и съ-жената на горския.

Витанъ примигна, подигна рамене и нехайно плъзна гледъ срѣдъ мрачината навънъ. Неговата мисълъ бѣ отлетѣла нѣкъде далече въ миналото, — като налѣ бавно стакана, гаврътна парливото питие, налѣ повторно и издума :